

[Erhard Jakobsen]

ning alene skulle være nok. Jeg mener, Danmark rosværdigt har søgt at gøre mindst mulig brug af vetoet, men det betyder ikke, at man ikke i givet fald må holde fast på, at den er der – og den er der altså.

Men fordi der ikke nu sker store forandringer, så må ingen af den grund tro, at det direkte valg ikke får nogen betydning. Parlamentet får – som også hr. Koføed fastslår det – ikke megen lovgivningsmagt. Lovgivningsmagten ligger stadig væk i de nationale parlamenter, repræsenteret i Ministerrådet. Men der er et andet område, hvor Parlamentet trænger til at få betydelig udvidet magt, og det er med hensyn til kontrollen med de administrative handlinger, der, som hr. Erik Holst også fremførte, jo kommer til at omfatte flere penge. Der bliver flere og flere penge til rådighed, og derfor bliver det mere og mere påkrævet, at Parlamentet kan udøve den anden vigtige parlamentsfunktion, nemlig at kontrollere – må jeg bruge her slagordet: bureaukratiet.

Må jeg i den forbindelse benytte lejligheden til at sige, at ingen af os, der i sin tid agiterede for tilslutning til EF, vel var i tvivl om, at vi måtte møde bureaukati. Men jeg tror også, at vi, der aktivt har deltaget i det, vil erkende, at det har ikke været så slemt, som man havde grund til at frygte. Når man skal lægge 9 landes bureaukratier sammen ét sted, så havde man grund til at tro, at der ville blive meget mere bureaukati, end det faktisk er tilfældet. Men i hvert fald, det direkte valgte parlament vil være det bedste sted, hvor dette bureaukati kan kontrolleres, kan holdes i ave.

Det er rigtigt, hvad der er sagt, synes jeg, at vi skal ikke her i dag tage en lang diskussion om for og imod EF, det er der jo heller ikke tid til, men lad os dog endelig få debatten ude i befolkningen, når vi nu alligevel skal til at have et valg. Jeg skal med glæde tage imod den debat.

Jeg var i mange år med til at kæmpe for at få Danmark ind. Jeg har nu haft lejlighed til at sidde dernede i 5 år og deltage i det arbejde, og jeg har ikke dårlig samvittighed på ét eneste punkt. Der er ingen af de ulykkesprofetier, som blev udstedt af EF-modstanderne i sin tid, der har kunnet holde. Ikke én af dem er gået i opfyldelse, hverken på det ene eller på det andet eller på det tredje punkt.

Jeg ved godt, det på den anden side er svært at gå ud og fortælle folk, at der er sket en masse godt, for det fortaber sig i tusindvis af detaljer, hvor vi i utallige udvalgsforhandlinger osv. lægger den ene sten oven på den anden og gradvis får smedet noget fællesskab i Europa. Det er svært at forklare, det er svært at føre agitation på. Det er meget lettere at tale om smørbjerg og vinsø, og jeg ved ikke hvad. Alle skal dog dér bemærke, at det kæmpeproblem, vi har haft at slås med i EF, det har hver gang været, at vi havde for meget. Tænk, hvis vi engang skulle have kæmpet med det problem, at vi havde for lidt. Så havde EF måske spillet fallit. På alle punkter har vi haft for meget, og det har givet problemer, men det er jo egentlig ret behagelige problemer at have at slås med.

Vi, der varmt gik ind for Danmarks tilslutning til EF, skal med største glæde gå ud og tage en EF-debat i forbindelse med noget, der egentlig ikke drejer sig om EF, men drejer sig om direkte valg. Om den enkelte vælger, hvad han end måtte høre af skræmpekampagne, så vil være mere eller mindre modstander af EF, end han var før, det er mindre vigtigt. Det afgørende er, at den skræmpekampagne, som jo selvfølgelig bliver sat i gang mod EF, ikke medfører ligestyldighed og undladen af at stemme. Det er meget vigtigt, at der kommer store stemmetal til valget, så at de – eller jeg tør måske sige vi – der gør sig håb om at blive valgt, møder med en solid folkelig opbakning. Det har som sagt ikke noget at gøre med for og imod EF, men det er vigtigt, at den danske befolkning viser, at den ikke overser dette spørgsmål.

Jeg ved godt, man kan sige, at den enkelte vælger har jo ingen indflydelse. Hvor har han det? I kommunen. Og hvor bruger han den? Når der i en kommune, hvor folk stemmer på de forskellige partier med 5.000, 10.000, 15.000, 20.000 stemmer eller noget i den retning, så holdes et borgermøde, så kommer der 200 af de 40.000–50.000, der har været ude og stemme. Der kommer 200. Når der stemmes ved det nationale valg, så stemmes der i et antal af 40.000–50.000 eller sådan noget forskellige steder i landet. Når der de samme steder holdes politisk møde, så kommer der 40 eller 35. All right, så er det da ikke noget argument, at her skal vi repræsentere 200.000 vælgere hver, for af dem får